

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Grzybek

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Klimczak

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Kamilli Sokolowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 16 czerwca, 30 września, 6 grudnia 2016 roku, 26 stycznia, 14 lutego, 23 marca, 19 maja, 12 czerwca, 29 września 2017 roku, 28 marca, 4 czerwca 2018 roku

sprawy oskarżonej:

K. B., PESEL: (...), córki P. i K. z domu O., urodzona w dniu (...) w P.

oskarżonej o to, że

I. w okresie od 14 lipca 2010 roku do 29 marca 2013 roku w P. i O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wprowadziła J. G. w błąd co do faktycznych możliwości finansowych i zamiaru wywiązania się z przedwstępnej umowy kupna - sprzedaży nieruchomości w postaci gospodarstwa rolnego w miejscowości O. nr (...), gmina C. o powierzchni (...) ha łącznej wartości 650 tysięcy złotych, tj. zakupu jej za wskazaną wyżej kwotę najpóźniej do dnia 31 marca 2013 roku, doprowadzając tym samym wyżej wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 520 tysięcy złotych, przywłaszczając jednocześnie w trakcie trwania umowy dzierżawy przedmiotowego gospodarstwa rolnego zawartej w dniu 14 lipca 2010 roku powierzonych rzeczy ruchomych w postaci: siewnika typu (...), pługa, przetrząsarko - zgrabarki, rozsiewacza nawozów i mieszalnika pasz o łącznej wartości 8 tysięcy złotych na szkodę wyżej wymienioną,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w okresie od 14 lipca 2010 roku do dnia 12 marca 2012 roku w miejscowości O., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonała uszkodzenia, zniszczenia i swoim działaniem uczyniła niezdatnymi do użytku rzeczy wchodzące w skład gospodarstwa rolnego w miejscowości O. nr (...), gmina C. o powierzchni (...) ha w postaci budynku stajni z częścią mieszkalną na piętrze, budynku stodoły, budynku z boksami dla ogierów, budynku chlewni poprzez:

- zniszczenie części ściany frontowej budynku od strony podwórza poprzez wybicie otworu drzwiowego,
- zniszczenie metalowych dwuskrzydłowych drzwi od strony podwórza poprzez zastąpienie ich drzwiami drewnianymi niszcząc przy tym fragment ściany przy drzwiach,
- usunięcie metalowych okien stajennych i powiększenie otworów okiennych uszkadzając przy tym parapety zewnętrzne,
- zniszczono w stajni osiem stanowisk do wiązania koni i dwa boksy porodowe,

- zniszczenie metalowych dwuskrzydłowych drzwi od strony drogi poprzez zastąpienie ich drzwiami drewnianymi i zamurowanie części otworu po drzwiach pozostawienie go nie otynkowanym od strony wewnętrznej, pozostawienie zniszczone fragmenty ścian przy drzwiach,
- wycięcie czterech rur metalowych grubościennych podtrzymujących metalową konstrukcję dachu,
- wiaty na drewno,
- zniszczenie części muru zewnętrznego w budynku stodoły,
- zniszczenie drzwi prowadzących do pomieszczenia dla odsączonych źrebiąt,
- zniszczenie instalacji wodnej poprzez likwidację żeliwnych poidel w ilości 4 sztuk w budynku stodoły w pomieszczeniu dla odsączonych źrebiąt,
- zniszczenie słupa murowanego otynkowanego i wycięcie belki konstrukcyjnej więźby dachowej w budynku stodoły,
- zniszczenie konstrukcji więźby dachowej w budynku stodoły,
- zniszczenie instalacji wodnej poprzez likwidację żeliwnych poidel w ilości 8 sztuk w budynku stodoły w pomieszczeniu dla klaczy ze źrebakami,
- zniszczenie w czterech boksach metalowej konstrukcji drzwi przesuwanych wraz z drzwiami wykonanymi w konstrukcji metalowo - drewnianej poprzez wyrwanie ich ze ścian,
- zniszczenie oświetlenia stodoły,
- zniszczenie drewnianego stropu nad częścią stodoły,
- zniszczenie murów boksów poprzez wyrwanie z nich konstrukcji drzwi przesuwanych do boksów, -zniszczenie wejścia do budynku z boksami dla ogierów poprzez zdemontowanie metalowych dwuskrzydłowych drzwi zamurując powstały otwór,
- zniszczenie dwóch boksów dla ogierów,
- zniszczenie ścian zewnętrznych budynku z boksami dla ogierów poprzez wybicie w nich 5 otworów na wysokości posadzki,
- zniszczenie schodów metalowo - drewnianych prowadzących na strych z pomieszczenia warsztatu,
- zniszczenie ganku paszowego, dwoje drzwi zewnętrznych i zamurowanie pozostałych po nich otworów,
- zniszczenie ściany działowej oddzielającej pomieszczenie warsztatu od patyków dla odsączonych prosiąt poprzez wybicie w niej otworu drzwiowego,
- zniszczenie dwóch patyków dla odsączonych prosiąt,
- zniszczenie instalacji wodnej na wejściu do budynku chlewni,
- zniszczenie części muru nad bramą wjazdową do budynku chlewni,
- zniszczenie 16 stanowisk dla macior w budynku chlewni,
- zniszczenie 10 stanowisk porodowych dla macior w budynku chlewni,

- zniszczenie w budynku chlewni ściany oddzielającej ją od magazynu poprzez wybicie w niej otworu drzwiowego,
- zniszczenie naturalnego oświetlenia budynku poprzez zdemontowanie okien plastikowych i zamontowanie w to miejsce okien metalowych, zamurowanie okna jako pierwszego od strony bramy wjazdowej do chlewni,
- zniszczenie w budynku chlewni ściany frontowej od strony podwórza poprzez wybicie w niej otworu na duże drzwi skrzydłowe,
- zniszczenie poprzez rozbiórkę części ogrodzenia padoku zimowego od strony budynku chlewni, czyniąc straty w łącznej kwocie nie mniejszej niż 34 tysiące złotych na szkodę J. G.,

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. wzw. z art. 12 k.k.

1. W ramach zarzutu opisanego wyżej w punkcie I oskarżoną K. B. uznaje za winną tego, że w okresie od dnia 14 lipca 2010 roku do dnia 29 marca 2013 roku, daty dokładnie nie ustalono, w O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej rzeczy ruchome w postaci rozsiewacza typu (...), pługa i mieszalnika pasz wartości co najmniej 3700 złotych tj przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby.
3. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka na rzecz pokrzywdzonej J. G. kwotę 3700 (trzy tysiące siedemset) złotych tytułem odszkodowania.
4. Oskarżoną K. B. uniewinnia od zarzutu opisanego wyżej w punkcie II .
5. Na podstawie art. 616 § 1 ust 2 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 1 pkt 2 i § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od oskarżonej K. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. G. kwotę 2100 złotych z tytułu ustanowienia przez nią pełnomocnika.
6. Na podstawie art. 624 par 1 kpk i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 roku nr 49 poz. 223 z późn. zm) zwalnia oskarżoną K. B. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierza jej opłaty.

SSO Magdalena Grzybek

UZASADNIENIE

W 2009 roku W. G. zamieścił na kilku portalach internetowych ogłoszenie dotyczące oferty sprzedaży gospodarstwa rolnego w miejscowości O. nr (...), należącego wówczas do jego żony. Powodem sprzedaży było pogorszenie się stanu zdrowia teścia W. G., J. R., który pomagał w prowadzeniu gospodarstwa. Ponadto właścicielka nieruchomości J. G. zajmowała się dzieckiem, a jej mąż W. G. miał przyznaną II grupę inwalidzką, zatem nie mieli oni możliwości, by osobiście prowadzić gospodarstwo. Nieruchomość wystawiono na sprzedaż za kwotę 690.000 zł z możliwością negocjacji. Jej stan określono w ogłoszeniu na bardzo dobry, wymagający jedynie niewielkich nakładów finansowych.

W kwietniu 2010 roku na jedno z tych ogłoszeń odpowiedziała K. B., proponując zakup nieruchomości. W. G. zablokował zatem ofertę sprzedaży w maju 2010 roku po tym, jak K. B. wpłaciła z tego tytułu kwotę 5.000 zł na rzecz J. G..

W dniu 14 lipca 2010 roku, w kancelarii notarialnej A. S. i A. K. w P., oskarżona K. B. zawarła z pokrzywdzoną J. G. przedwstępną umowę kupna – sprzedaży (rep. A nr (...)) gospodarstwa rolnego wraz z całym wyposażeniem i

inwentarzem (końmi huculskimi) za kwotę 650.000 zł, zobowiązując się do kupna ww. nieruchomości najpóźniej do dnia 31 marca 2013 roku. Poza gruntami, w skład nieruchomości wchodziły również budynki zorganizowane w jedną całość gospodarczą wraz z pomieszczeniami mieszkalnymi. Na terenie gospodarstwa znajdowały się też maszyny i urządzenia niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego. Umowa przedwstępna nie obejmowała jednak dotacji związanych z hodowlą koni huculskich, które w dalszym ciągu pobierała pokrzywdzona. Oskarżona z kolei zobowiązała się w umowie przedwstępnej do utrzymywania stada koni w liczbie 6 klaczy do końca 2015 roku.

Zawierając z pokrzywdzoną umowę przedwstępną oskarżona zapewniła, że zakupu nieruchomości dokona ze środków własnych lub środków pochodzących z kredytu bankowego (§ 4 pkt 4 umowy). K. B. wskazywała również, że posiada środki pochodzące ze sprzedaży mieszkania na ul. (...) w P., powoływała się również na środki pozyskiwane z działalności gospodarczej prowadzonej przez nią w N. (...) oraz pomoc jej współnika i jednocześnie ówczesnego partnera życiowego A. W..

Umowa przedwstępna zawierała ponadto postanowienie, zgodnie z którym do dnia zapłaty całej ceny strony obowiązywała umowa dzierżawy gospodarstwa, którą oskarżona i oskarżycielka posiłkowa sporządziły w odrębnym od umowy przedwstępnej dokumencie. Strony postanowiły w nim o dopuszczalności przeprowadzenia przez K. B. adaptacji budynków znajdujących się na terenie gospodarstwa do jej potrzeb własnych. Z tego tytułu nie przysługiwał jednakże dzierżawcy zwrot poniesionych nakładów.

Ponieważ K. B. nie dysponowała w dniu zawarcia umowy przedwstępnej kwotą 130.000 zł, wymaganą początkowo przez J. G. z tytułu zadatku, strony umówiły się, że oskarżona wpłaci na rzecz pokrzywdzonej zadatek w kwocie 65.000 złotych, co nastąpiło. W październiku 2010 roku oskarżona uiszczyła na rzecz pokrzywdzonej kolejne 65.000 zł z tytułu zaliczki.

Następnie W. R. wycofał ogłoszenia w sprawie sprzedaży ww. nieruchomości z portali internetowych (m.in. (...)) Po 14 lipca 2010 roku sporadycznie dzwoniły osoby chętne by zakupić gospodarstwo, jednakże państwo G. informowali je o nieaktualności oferty.

Z chwilą podpisania wskazanych umów, pokrzywdzona J. G. przekazała oskarżonej gospodarstwo wraz z wyposażeniem i inwentarzem. K. B. wprowadziła się tam wkrótce wraz z dwójką dzieci na teren gospodarstwa w O..

Oskarżona zarejestrowała działalność gospodarczą pod firmą (...), którą prowadziła na terenie dzierżawionego gospodarstwa. Ponadto zameldowała się pod adresem O. (...) z dniem 16 lipca 2010 roku (do 14 marca 2012 r.).

J. G. zaniechała sporządzenia protokołu zdawczo – odbiorczego oraz dokumentacji fotograficznej w chwili wydania K. B. przedmiotu dzierżawy.

Początkowo przy prowadzeniu gospodarstwa (...) pomagał ojciec oskarżycielki posiłkowej J. R., który kilkakrotnie pojawił się na terenie gospodarstwa. Otrzymała ona od niego wskazówki dotyczące m.in. hodowli koni. Oskarżona wprowadziła również na teren gospodarstwa konia będącego jej własnością.

Oskarżona nawiązała współpracę m.in. z M. B., której zleciła przystosowywanie koni do celów hipoterapii. Oskarżona planowała bowiem w O. prowadzić hipoterapię i dostosować gospodarstwo w sposób, który umożliwiłby jej prowadzenie działalności agroturystycznej oraz organizację „zielonej szkoły” dla dzieci. Zbudowała m.in. drewnianą stajnię dla koni oraz zaadaptowała budynek starej stajni z częścią mieszkalną na piętrze, stodołę, boksy dla ogierów i budynek chlewni. Przy adaptacji budynków pomagali jej sąsiedzi (m.in. M. K. (1)) oraz pracownik R. G.. Zaczęła też hodować psy – dwa nowofundlandy, jednego briarda francuskiego i ok. siedem bassetów.

Wkrótce K. B. sprzedała niektóre z ruchomości powierzonych jej na podstawie umowy dzierżawy przez oskarżycielkę posiłkową, tj. pług i rozsiewacz nawozów M. J. za łączną kwotę 1.200 zł oraz mieszalnik pasz S. B. za 2.500 zł. S. B. zapłacił wskazaną cenę w ten sposób, że przekazał K. B. 500 zł w gotówce wraz z objęciem przedmiotu sprzedaży, a

następnie przelał pozostałą kwotę na rachunek wskazany przez oskarżoną, który jednak nie należał do niej, a do jej wierzyciela.

Wkrótce K. B. zaczęła mieć problemy finansowe – nie wywiązywała się z obowiązków zapłaty za paszę i siano dla zwierząt (m.in. względem S. B.), nie wypłacała wynagrodzenia pracownikom pomagającym jej w prowadzeniu i remontowaniu gospodarstwa, będącym jednocześnie mieszkańcami O. W. (m.in. M. K. (1)). Wkrótce sprzedała także hodowane na terenie gospodarstwa psy.

W marcu 2012 roku, w rozmowie telefonicznej z oskarżycielką posiłkową, K. B. oznajmiła, że opuszcza dzierżawione gospodarstwo i rozwiązuje umowę dzierżawy. Ponadto oskarżona wystosowała do J. G. pismo z dnia 12 marca 2012 roku, w którym poinformowała o rozwiązaniu umowy dzierżawy gospodarstwa bez wskazania przyczyny. W tej sytuacji, pokrzywdzona została zmuszona do przejścia gospodarstwa. Tego samego dnia J. G. wraz z mężem udała się na teren nieruchomości, gdzie zastali K. B.. Kiedy zauważyli, że K. B. dokonała zmian w zabudowaniach gospodarczych, a zwierzęta były w złym stanie, doszło pomiędzy nimi a oskarżoną do kłótni. Państwo G. zaproponowali K. B. spisanie protokołu z zaznaczeniem zauważonych zmian, czemu oskarżona się sprzeciwiła. Wobec tych zdarzeń J. G. opuściła wraz z mężem teren jej gospodarstwa. K. B. wezwała funkcjonariuszy Policji, jednak J. G. ani jej mąż nie czekali na ich przyjazd.

Pismem z dnia 15 marca 2012 roku J. G. poinformowała oskarżoną o ostatecznym terminie sporządzenia i podpisania protokołu przekazania przedmiotu dzierżawy, wyznaczonym na dzień 24 marca 2012 roku. Pokrzywdzona wskazała również, że w przypadku niestawiennictwa K. B. w tym terminie protokół zostanie sporządzony komisyjnie pod jej nieobecność.

W dniu 30 marca 2012 roku, w trakcie oględzin opuszczonego przez K. B. gospodarstwa, pokrzywdzona stwierdziła wraz ze swoim mężem W. G., że budynki i niektóre urządzenia zostały przekształcone. Remont niektórych składników gospodarstwa odbył się jednak bez skorzystania przez oskarżoną z fachowej pomocy, wobec czego pozostawiono liczne „niedoróbki”. W trakcie tychże prac przerobiono budynki m.in. w ten sposób, że rozebrano boksy dla koni w stodole, a uzyskany materiał wykorzystano w celu budowy boksów w starej chlewni, wymieniono stolarkę, usunięto niektóre elementy konstrukcyjne (np. słupy), wycięto dziury w murach. Z treści umowy dzierżawy zawartej między stronami w dniu 14 lipca 2010 roku wynika, że oskarżona miała prawo do adaptacji budynków położonych na terenie gospodarstwa.

Jednocześnie pokrzywdzona i jej mąż zauważyli, że z terenu gospodarstwa zniknęło kilka urządzeń wskazanych w umowie przedwstępnej, tj. siewnik typu (...), pług, przetrząsarko – zgrabiarka, rozsiewacz nawozów i mieszalnik pasz, którymi oskarżona nie miała prawa dysponować mając na uwadze charakter zawartej umowy dzierżawy. Zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 4 umowy przedwstępnej, wartość tychże ruchomości wynosiła łącznie kwotę 8.000 zł. J. G. postanowiła nie wzywać K. B. do wydania tychże ruchomości ani zapłaty za nie do dnia 31 marca 2013 roku, kiedy to miało dojść do zawarcia ostatecznej umowy sprzedaży gospodarstwa.

Oskarżycielka posiłkowa stwierdziła również, iż oskarżona pozostawiła konie rasy huculskiej w liczbie 7 sztuk bez opieki i zapasu paszy. Zwierzęta były w złym stanie. Okoliczność tę potwierdził wezwany przez pokrzywdzoną i jej męża lekarz weterynarii J. J.. Koniecznym stał się zatem zakup paszy dla koni przez W. G. mimo, iż obowiązek poczynienia zapasów należał do oskarżonej. Z powyższych powodów J. G. postanowiła sprzedać konie za łączną kwotę 12.000 złotych.

W dniu 30 marca 2012 roku nastąpiło protokolarne przekazanie nieruchomości na rzecz J. G.. Protokół sporządzono w obecności pełnomocników K. B. i państwa G..

Wiosną 2012 roku K. B. wyprowadziła się do W., następnie jesienią 2012 roku zamieszkała u swojego nowego partnera J. S. (1) w B.. Od tego czasu K. B. nie doglądała już gospodarstwa w O..

Pismem z dnia 14 marca 2013 roku J. G. zawiadomiła oskarżoną o terminie zawarcia umowy przyrzeczonej. Termin ten wyznaczono na dzień 29 marca 2013 roku. Pokrzywdzona zaznaczyła, że niestawiennictwo oskarżonej we wskazanym dniu w kancelarii notarialnej będzie traktowała jako odstąpienie przez nią od zawarcia umowy z jej winy.

Z kolei pismem z dnia 19 marca 2013 roku to oskarżona, reprezentowana przez pełnomocnika, wezwała J. G. do zawarcia przyrzeczonej umowy kupna – sprzedaży gospodarstwa w O..

W dniu 29 marca 2013 roku doszło do spotkania oskarżonej z W. G. występującym jako pełnomocnik J. G., w kancelarii notarialnej, celem zawarcia umowy przyrzeczonej. Do podpisania umowy nie doszło, gdyż K. B. nie przedłożyła wymaganych przez oskarżycielkę posiłkową dokumentów świadczących o posiadaniu środków na zakup gospodarstwa, ani o przyznanej oskarżonej kredycie na ten cel. Ponadto odmówiła udzielenia informacji odnośnie posiadanego przez nią zadłużenia. Niemniej jednak, dysponowała gotówką w kwocie ok. 200.000 zł. Oskarżona liczyła na to, że resztę ceny nieruchomości przekaże jej partner J. S. (1).

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej stwierdził zatem, że zawarcie umowy przyrzeczonej jest niemożliwe w sytuacji, gdy K. B. nie posiada własnych środków. Zaproponował jednak oskarżonej przesunięcie terminu zawarcia umowy przyrzeczonej o 5 dni, aby dostarczyła wymagane dokumenty albo zebrała gotówkę na zakup nieruchomości, na co K. B. nie wyraziła zgody.

K. B. wskazywała natomiast podczas spotkania w dniu 29 marca 2013 roku na swoją gotowość zakupu gospodarstwa pokrzywdzonej. Wycofując się z tego oświadczenia podniosła, że J. G. nie przedłożyła dokumentów identyfikujących poszczególne ruchomości, w szczególności paszportów weterynaryjnych koni huculskich, oraz dokumentów świadczących o legalności procesów budowlanych na terenie gospodarstwa. Podczas spotkania wskazywała również, że kwestia koni sprzedawanych wraz z gospodarstwem była dla niej kluczowa w chwili zawarcia umowy przedwstępnej. Z uwagi na okoliczność ich sprzedaży przez pokrzywdzoną, W. G. zaproponował kupno nowych koni na koszt pokrzywdzonej, które obejmowałyby umowa przyrzeczona albo obniżenie ceny nieruchomości o wartość koni wskazaną w umowie przedwstępnej (35.000 zł). K. B. nie zgodziła się jednak na tę propozycję, bowiem oświadczyła, że konie, które były na terenie gospodarstwa przeszły szkolenie w kierunku hipoterapii, nadto brak koni spowodował wygaśnięcie dotacji na konie, na czym oskarżonej zależało. Oskarżona zarzuciła również państwu G., że w okresie dzierżawy gospodarstwa zamieszczali oni ogłoszenia dotyczące oferty jego sprzedaży na portalach internetowych.

K. B. wniosła w dniu 12 czerwca 2013 roku pozew przeciwko J. G. o zapłatę kwoty 65.000 zł, przekazanej pokrzywdzonej z tytułu zaliczki przy zawarciu umowy przedwstępnej. W dniu 24 czerwca 2013 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IX Nc 3298/13) zgodnie z żądaniem powódki. Od tego orzeczenia J. G. wniosła sprzeciw wskazując, iż kwota ta powinna być potrącona z przysługującą jej względem K. B. wierzytelności z tytułu szkód wyrządzonych w budynkach gospodarskich. Mąż pokrzywdzonej W. G., będący jednocześnie jej pełnomocnikiem, złożył przy tym K. B. propozycję zwrotu kwoty 30.000 zł z żądanych 65.000 zł z uwagi na koszty związane z naprawą szkód.

Oskarżona **K. B.** ma 46 lat, wykształcenie średnie, z zawodu jest muzykiem. Jest rozwiedziona, ma dwójkę dorosłych dzieci, na jej utrzymaniu nie pozostają żadne osoby. Nie posiada majątku. Prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Wydawnictwo (...) LTD z/s w L., z czego osiąga miesięczny dochód w kwocie ok. 10.000 zł. Wcześniej pracowała w I. (...), w J. J. S. (1) z/s w B. na stanowisku dyrektora handlowego oraz w wydawnictwie (...) z/s w B. jako redaktor naczelna. Dodatkowo pobiera tantiemy z tytułu praw autorskich do książek dla dzieci w kwocie ok. 400 zł miesięcznie. Nie była karana sędownie, nie leczyla się psychiatrycznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie:

I. **częściowo wyjaśnień oskarżonej K. B.** – (k. 372-379, 864-871, 1008-1009, 1439a- (...));

II. *zeznań świadków:*

1. J. G. (k. 36-44, 189-190, 1067-1076),
2. W. G. (k. 60-61, 203-206, 218-219, 222-223, 288-292, 1076-1090, 1457-1463),
3. W. Ż. (k. 81-82, 1227-1229),
4. J. J. (k. 83-84, 1216-1217),
5. J. R. (k. 85-86, 220-221, 1164-1167),
6. M. K. (1) (k. 199-200, 266-267, 1141-1147),
7. S. B. (k. 263-265, 1139-1141),
8. M. J. (k. 283-284, 1215-1216),
9. J. S. (1) (k. 389-391, 1230-1235),
10. J. K. (k. 1238-1240),
11. M. R. (k. 1253-1255),
12. M. B. (k. 1256-1260),
13. J. S. (2) (k. 1260-1263);

III. zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie **dokumentów**, w tym opinii biegłego M. G. sporządzonej na potrzeby procesu cywilnego w sprawie Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. sygn. akt IX C 1774/13 (k. 1431 – 1438).

Oskarżona **K. B.** zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i w trakcie postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i złożyła obszernie wyjaśnienia, w których opisała jak doszło do podpisania umowy przedwstępnej, umowy dzierżawy, a następnie dlaczego nie doszło do podpisania umowy przyrzeczonej. Wskazała, że jej sytuacja finansowa (sprzedaż nieruchomości, dochody uzyskiwane w firmie (...), zwrot z tytułu rezerwacji mieszkania w L., później środki pochodzące od J. S. (1)) pozwalała na zakup nieruchomości. W swoich wyjaśnieniach oskarżona opisała okres, w którym dzierżawiła nieruchomość w O., w jaki sposób prowadziła gospodarstwo, jakich dokonała adaptacji, wreszcie wskazała, z jakich powodów nie doszło do podpisania umowy przyrzeczonej.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej w przeważającej części zasługują na wiarę. Oskarżona przedstawiła swoją wersję zdarzeń, wskazała źródła finansowania zakupu gospodarstwa. Jej zeznania poparte zostały dokumentami dołączonym przez obrońców oskarżonej, korespondują również z zeznaniami świadka J. S. (1) i z zeznaniami świadków J. K., M. R., M. B. oraz J. S. (2).

Na wiarę nie zasługuje ta część wyjaśnień oskarżonej w której wskazała, że mieszalnik do pasz, stanowiący własność J. G. sprzedała za zgodą W. G.. Przeczą temu bowiem konsekwentne zeznania J. G. i W. G.. Oskarżona przyznała, że sprzedała również rozsiewacz i pług, gdyż jej zdaniem były one stare i nieużyteczne.

Za wiarygodne w przeważającej części Sąd uznał również zeznania oskarżycielki posiłkowej **J. G.** oraz jej męża **W. G.**. Świadkowie ci w sposób precyzyjny i spójny przedstawili okoliczności związane z zawarciem w dniu 14 lipca 2010 roku umowy przedwstępnej kupna – sprzedaży gospodarstwa rolnego oraz umowy dzierżawy tejże nieruchomości. W tej części ich zeznania korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonej. Przedstawili również okoliczności związane z

pobytem oskarżonej na terenie gospodarstwa podczas trwania umowy dzierżawy oraz wskazali powody, dla których ich zdaniem, nie doszło do podpisania umowy przyrzeczonej. W ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonej J. G. i W. G. w znacznej części korespondują i z wyjaśnieniami oskarżonej i są z nimi zbieżne co do faktów dotyczących negocjacji, podpisywania umów i tego, że nie doszło do podpisania umowy przyrzeczonej. Różną się natomiast diametralnie w ocenie tych faktów i przyczynach tego, z jakiego powodu nie doszło do podpisania umowy przyrzeczonej. W ocenie J. G. oraz W. G. oskarżona od początku wiedziała, że nie dokona zakupu gospodarstwa, nie miała takiego zamiaru ani środków i działała w zamiarze oszustwa. W cenie Sądu w tej części zeznania pokrzywdzonej i jej męża nie zasługują na wiarę. Sprzeczne są bowiem nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonej, ale również z zeznaniami świadka J. S. (1) i dokumentami dotyczącymi sytuacji finansowej oskarżonej, przedłożonymi przez jej obrońców.

Sąd dał wiarę zeznaniom W. G. w zakresie w którym stwierdził, że nie wyrażał zgody na sprzedaż mieszalnika, co do pozostałych urządzeń również oskarżona nie twierdziła, by zgodę taka uzyskała. W tej części zeznania W. G. korespondują również z zeznaniami świadka W. Ż..

Podkreślić również należy, iż wątpliwości pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonej i świadka W. G. a wyjaśnieniami oskarżonej, Sąd, zgodnie z zasadą zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. Sąd rozstrzygnął na korzyść oskarżonej.

W ocenie Sądu nie zasługują na wiarę zeznania A. W. w których opisał sytuację majątkową oskarżonej i z których wynikało, że w okresie objętym zarzutem K. B. była bez środków do życia, a jedynym jej źródłem utrzymania były pieniądze, które przekazywał jej świadek. Nie zasługują na wiarę jego zeznania z których wynika, że firma (...) została założona przez niego. Z dokumentacji dotyczącej ewidencji działalności gospodarczej wynika, że od 1999 roku to oskarżona prowadziła jednoosobową firmę wydawniczą (...) przekształcana później w (...). Nadto na odmienną niż wskazał to w swoich zeznaniach sytuację finansową oskarżonej wskazują dokumenty dołączone przez obrońców oskarżonej (k. 1310 – 1430). Do złożonych przez świadka zeznań Sąd podszedł z ostrożnością z uwagi na konflikt pomiędzy A. W. a K. B. i proces cywilny, który jest w toku.

Sąd z ostrożnością podszedł również do zeznań złożonych przez obecnego partnera życiowego oskarżonej **J. S. (1)** z uwagi na fakt, że pozostają oni w związku. Świadek zeznał, że gdy poznał oskarżoną, to dysponowała ona gotówką w kwocie ok 200.000 złotych na zakup gospodarstwa i potwierdził, że był gotów wspomóc finansowo przedsięwzięcie związane z jego zakupem i modernizacją. Zeznania świadka J. S. (1) korespondowały z zeznaniami oskarżonej i dokumentami dotyczącymi jej sytuacji finansowej i wobec powyższego oraz braku wiarygodnych dowodów przeciwnych, Sąd dał im wiarę.

W zakresie zarzucanego K. B. czynu polegającego na przywłaszczeniu ruchomości powierzonych jej przez oskarżycielkę posiłkową na czas trwania umowy dzierżawy, Sąd dał wiarę zeznaniom **M. K. (1), S. B.** oraz **M. J..** Świadcowie ci, podobnie jak J. G. i jej mąż, zeznali, że K. B. sprzedała niektóre z ruchomości, których brakowało na terenie opuszczonego przez oskarżoną gospodarstwa, bez zgody ich właścicieli.

Sąd dał również wiarę wskazanym świadkom w zakresie, w jakim opisali oni zmiany charakteru znajdujących się na terenie gospodarstwa budynków na skutek remontów przeprowadzonych przez oskarżoną. Ich zeznania były logiczne i szczere. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków **W. Ż., J. J., J. R.** odnośnie sposobu prowadzenia gospodarstwa w O. przez K. B. w porównaniu do jego funkcjonowania w czasie gdy państwo G. sprawowali nad nim pieczę. Ich spostrzeżenia zarówno co do stanu koni, jak i zmian poczynionych przez K. B. w budynkach gospodarskich odzwierciedlała przy tym dokumentacja fotograficzna i zaświadczenia wystawione przez lekarza weterynarii. Sąd również dał wiarę ich zeznaniom, przy czym na podkreślenie zasługuje fakt, że świadek W. Ż. to znajomy W. G., zaś J. R. to jego teść i podczas składania zeznań przedstawiali swoje subiektywne odczucia i przekazywali informacje uzyskane od W. G. (np. na temat ruchomości sprzedanych przez oskarżoną), poza obiektywnymi okolicznościami dotyczącymi stanu koni.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków **J. K., M. R., M. B.** oraz **J. S. (2)**. Świadcowie ci, pomimo że rzadko bywali na terenie gospodarstwa, zeznali, iż oskarżona zajmowała się zwierzętami i przeprowadzała remonty w sposób prawidłowy, unowocześniając nieruchomość oskarżycielki posiłkowej i dostosowując ją do swoich potrzeb. Z uwagi

na bliskie relacje wskazanych świadków do oskarżonej, Sąd z ostrożnością podszedł do ich zeznań. Uznał, że nie sposób kwestionować, że oskarżona starała się jak najlepiej prowadzić gospodarstwo, czynić na jego terenie niezbędne remonty i w tej części dał wiarę ich zeznaniom. Podobnie jak w przypadku oceny zeznań świadków W. Ż. i J. R. Sąd wskazuje, że świadkowie J. K., M. R., M. B. oraz J. S. (2) mieli bliskie relacje z oskarżoną i przekazywali swoje subiektywne obserwacje oraz przekazywali informacje uzyskane przez oskarżoną, chociażby na temat stanu gospodarstwa w chwili objęcia go przez oskarżoną. Świadkowie ci mieli oni ograniczoną wiedzę odnośnie zamiaru zakupu gospodarstwa przez oskarżoną oraz sprzedaży powierzonych jej ruchomości bez zgody ich właścicielki, zatem Sąd nie dał wiary ich zeznaniom w części opisującej plany K. B. względem dzierżawionej nieruchomości.

Sąd pominął zeznania świadków **P. B.** oraz **S. W.**, bowiem nie posiadali oni znaczącej wiedzy na temat przedmiotu niniejszej sprawy. Nie znali oni oskarżonej ani oskarżycielki posiłkowej, nie kojarzyli też okoliczności związanych z zawarciem wskazanych umów wiążących K. B. i J. G., wykonywaniem przez oskarżoną umowy dzierżawy oraz sprzedażą ruchomości.

Sąd pominął zeznania świadka Z. S. albowiem niczego nie wniosły do sprawy.

Zebrane w niniejszej sprawie **dokumenty urzędowe** w postaci protokołów, orzeczeń, notatek oraz dokumentacji znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, w szczególności dotyczące sprawy w postępowaniu cywilnym pomiędzy K. B. i J. G. oraz pomiędzy K. B. a A. W., zasługiwały w pełni na przymiot wiarygodności, zostały bowiem sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami prawa formie, stąd stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Na uwagę zasługiwały również **dokumenty prywatne** w postaci m.in. protokołów, notatek, dokumentacji fotograficznej, oświadczeń, korespondencji wymienianej pomiędzy oskarżoną i oskarżycielką posiłkową. Wnioski płynące z tych dowodów korespondowały przy tym z treści zeznań świadków, którym Sąd dał wiarę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

K. B. została oskarżona o popełnienie czynów ciągłych stanowiących przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., z uwagi na wysokość wyrządzonej szkody, z art. 284 § 2 k.k. oraz z art. 288 § 1 k.k.

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. charakteryzuje się działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także doprowadzeniem innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej między innymi w błąd.

Oszustwo jest przestępstwem umyślnym kierunkowym i koniecznym jest do jego zaistnienia, by sprawca działał we wskazanym wyżej celu. Sprawca podejmując swe zachowanie, musi działać ze ściśle określonym zamiarem. Strona przedmiotowa oszustwa polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania (art. 286 § 1 k.k.). Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak sam sposób działania. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego z pozostałych znamion przedmiotowych występku. Zamiar sprawcy na płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy: z jednej strony sposób zachowania - tzw. środek intelektualny, jakim jest w przypadku oszustwa np. wprowadzenie w błąd. Z drugiej strony sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać jakąś korzyść majątkową z planowanego zachowania oraz świadomość więzi przyczynowej między swoim działaniem a doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wszystkie zatem elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Nie można uznać za wypełnienie znamion strony podmiotowej oszustwa sytuacji, w której chociażby jeden z wymienionych wyżej elementów nie jest objęty świadomością sprawcy. Brak jest również realizacji znamion strony podmiotowej w przypadku, gdy sprawca chociażby jednego z wymienionych elementów nie obejmuje chęcią, lecz tylko nań się godzi. Oszustwo bowiem z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być popełnione tylko i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, obejmującym

zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy. Dla bytu występku z art. 286 § 1 k.k. nie jest bowiem wymagane, aby jej przysporzenia dotyczyło samego sprawcy. Zgodnie bowiem z treścią art. 115 § 4 k.k. 1 „Korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie jak i dla kogo innego.

Czynu zabronionego z art. 284 § 2 k.k. dopuszcza się ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Jest to zarazem typ kwalifikowany przestępstwa przywłaszczenia, nazywany również sprzeniewierzeniem. Jest przestępstwem indywidualnym możliwym do popełnienia tylko przez osobę, której wcześniej uprawniony powierzył władztwo nad rzeczą. Sprzeniewierzenie polega zatem na przywłaszczeniu rzeczy ruchomej, która została wcześniej sprawcy powierzona na mocy np. umowy najmu, użyczenia, przechowania. "Powierzenie to przeniesienie władztwa nad rzeczą na inną niż właściciel osobę, powiązane z ustaleniem określonego postępowania z rzeczą przez osobę ją uzyskującą i połączone z zastrzeżeniem konieczności jej zwrotu w przyszłości" (wyr. SA w Szczecinie z 27.2.2014 r., II AKa 15/14, L.). Może to być jakikolwiek stosunek prawny, nie ma też znaczenia forma powierzenia. Istotne jest to, że sprawca wykracza poza zakres praw, na których wykonywanie zgodził się uprawniony do rzeczy. Powierzającym nie musi być właściciel (np. podnajem). Z przepisu tego należy również kwalifikować czyn polegający na włączeniu przez sprawcę do swojego majątku rzeczy przekazanej w takie formy władztwa, jak dzierżenie (wyr. SN z 7.9.2004 r., II KRN 1/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1508; post. SN z 10.12.1977 r., II KZ 276/77, OSNKW 1978, Nr 2–3, poz. 37) czy władztwo prekaryjne. Traktowanie tego rodzaju czynu jako kradzieży (M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, w: Zoll (red.), Kodeks karny, t. III, 2008, s. 213–214) nie jest uzasadnione, gdyż nie występuje tu fizyczny zabór rzeczy, uprawniony nią nie włada i nie korzysta z ochrony wynikającej z faktu władania rzeczą, natomiast zachodzi nadużycie zaufania.

Z uwagi na to, że sama zmiana nastawienia psychicznego do rzeczy nie jest jeszcze czynem, przywłaszczenie następuje wówczas, gdy sprawca w sposób zewnętrznie postrzegalny podejmie wobec rzeczy dyspozycję typową dla właściciela. Dyspozycja taka może polegać na rozporządzeniu rzeczą (np. sprzedaż, darowizna), zamieszczeniu na rzeczy własnych oznaczeń, definitywnej odmowie jej zwrotu, ukrywaniu, połączeniu z własną rzeczą, zużyciu, przetworzeniu, zniszczeniu itp. (wyr. SN z 3.10.2005 r., V KK 15/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1782; wyr. SN z 14.11.2014 r., IV KK 101/14, KZS 2015, Nr 4, poz. 32; wyr. SA w Katowicach z 26.2.2016 r., II AKa 546/15, Biul. SA w Katowicach 2016, Nr 2, poz. 8; wyr. SA w Warszawie z 14.12.2016 r., II AKa 403/16, niepubl.; wyr. SA w Gdańsku z 27.9.2016 r., II AKa 237/16, L.). Oczywiście nie dotyczy to czynności, do których sprawca jest uprawniony, np. prawo zatrzymania. Nie należy do znamion przywłaszczenia zwiększenie majątku sprawcy o wartość przywłaszczonego mienia. Czynność sprawcza tego przestępstwa może przybrać postać zniszczenia rzeczy, a także darowania jej innej osobie. "Konstytutywne znaczenie dla przywłaszczenia ma pierwsza czynność dokonana przez sprawcę, w której przejawia się jego stosunek do rzeczy, wyrażający się w postępowaniu z tą rzeczą jak właściciel" (post. SN z 29.4.2014 r., IV KK 96/14, L.; podobnie wyr. SA w Katowicach z 26.2.2016 r., II AKa 546/15, Biul. SA w Katowicach 2016, Nr 2, poz. 8).

Przywłaszczenie może być zatem popełnione tylko umyślnie, a przy tym ma charakter przestępstwa kierunkowego, znamiennego celem, którego treścią jest włączenie rzeczy do swojego majątku (wyr. SN z (...).11.2002 r., IV KKN 380/99, L.). W orzecznictwie cel ten jest również określany jako animus rem sibi habendi, czyli wola zachowania rzeczy dla siebie (wyr. SN z 23.11.2006 r., II KK 186/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 2247; wyr. SN z 6.1.1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, Nr 6, poz. 64; wyr. SN z 9.12.2003 r., III KK 165/03, KZS 2004, Nr 4, poz. 31; wyr. SN z 24.4.2007 r., IV KK 34/07, Prok. i Pr. – wkł. 2007, Nr 10, poz. 7). Dlatego przywłaszczenie może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim (post. SN z 6.11.2007 r., V KK 30/07, L.; post. SN z 20.4.2016 r., III KK 460/(...), KZS 2016, Nr 7, poz. 37). Cel przywłaszczenia nie zawsze jest równoznaczny z celem osiągnięcia korzyści majątkowej (wyr. SA w Katowicach z 13.9.2012 r., II AKa 341/12, Prok. i Pr. – wkł. 2013, Nr 3, poz. 29). Na przykład nie działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej sprawca, który zamierza rozporządzić cudzą rzeczą, darując ją innej osobie.

Natomiast przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. popełnia ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Indywidualnym dobrem chronionym tym przepisem są prawa majątkowe do rzeczy oraz jej posiadanie w zakresie, w jakim ich wykonywanie wymaga nienaruszalności rzeczy i jej zdolności do używania zgodnie z przeznaczeniem. W art. 288 § 1 k.k. wymienione są alternatywnie trzy czynności sprawcze (przestępstwo wieloodmianowe). Mogą być zrealizowane zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie, np. niedopilnowanie

zwierzęcia, które wyrządziło szkodę (post. SN z 15.4.2004 r., WK 5/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 713). Zniszczenie rzeczy należy rozumieć jako jej nieodwracalne i całkowite unicestwienie albo nieodwracalne pozbawienie właściwości charakterystycznych dla rzeczy określonego rodzaju, do których ją zaliczano (M. K., Przepis, s. 63–64; wyr. SN z 17.5.2017 r., IV KK 145/17, L.). W orzecznictwie zniszczenie określane jest też jako takie uszkodzenie, przy którym przywrócenie stanu poprzedniego nie jest w ogóle możliwe (wyr. SN z 24.6.1993 r., III KRN 98/93, OSNKW 1993, Nr 9–10, poz. 64). Uszkodzenie polega na naruszeniu substancji rzeczy, które nie sięga granic jej zniszczenia, zwłaszcza jeśli ma charakter odwracalny (M. K., Przepis, s. 65), stanowi "częściowe zniszczenie, spowodowanie powstania defektu (nawet niewielkiego), zepsucie itp." (wyr. SN z 17.5.2017 r., IV KK 145/17, L.). Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku uniemożliwia używanie jej zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem mimo nienaruszenia jej substancji (M. Kulik, Przepis, s. 79; B. Michalski, w: Wąsek, Zawłocki (red.), Kodeks karny, t. II, 2010, s. 1186–1187; L. Wilk, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. II, 2013, s. 657). Wymienione czynności sprawcze mają charakter skutkowy, co przesądza o zaliczeniu przestępstwa z art. 288 § 1–2 k.k. do materialnych. Przepis z art. 288 § 1–2 k.k. mogą być popełnione tylko umyślnie, w obydwu postaciach zamiaru.

W ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowody nie pozwolił na przypisanie oskarżonej przestępstwa oszustwa na szkodę J. G..

Prokurator zarzucił oskarżonej dokonanie przestępstwa oszustwa poprzez doprowadzenie pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 520.000 złotych, podczas gdy pokrzywdzona nie zapłaciła żadnej kwoty na rzecz oskarżonej, a jedynie oddała jej gospodarstwo w dzierżawę. Sąd nie dopatrył się żadnej szkody.

Sąd z urzędu rozważał, czy swoim działaniem oskarżona nie dopuściła się popełnienia przestępstwa polegającego na usiłowaniu doprowadzenia J. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, ale w świetle okoliczności o których będzie mowa niżej uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie K. B. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Prokurator w akcie oskarżenia wskazał również na wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do możliwości finansowej jaki zamiaru wywiązania się z umowy przyrzeczonej. Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika tymczasem w ocenie Sądu, że K. B. miała zamiar zakupu gospodarstwa w O. i nie było jej zamiarem dokonanie oszustwa na szkodę sprzedających. Jeszcze przed okresem objętym zarzutem i później na konto oskarżonej wpływały regularnie pieniądze, w tym wpłacane przez (...) A. W.. Na jej konto wpłynęły również pieniądze z przeznaczeniem na uiszczenie zadatku. Trudno mówić o zamiarze dokonania oszustwa i braku zamiaru zakupu nieruchomości w sytuacji, gdy K. B. dokonała na poczet jego zakupu łączną kwotę 130.000 złotych, ponosiła koszty prowadzenia tego gospodarstwa, gdyż dotacje pobierała pokrzywdzona. W ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, że w chwili podpisania umowy przedwstępnej oskarżona nie miała środków finansowych nie dysponowała środkami na zakup gospodarstwa bądź nie miała możliwości ich pozyskania do czasu podpisania umowy przyrzeczonej. Przeczą temu dokumenty w postaci wyciągów z rachunków bankowych, dokumenty z ZUS oraz zeznania świadka J. S. (1) z których wynika, że zamierzał przeznaczyć pieniądze na modernizację gospodarstwa. Sąd nie dopatrył się zatem znamienia przestępstwa polegającego na wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd w ten sposób, że oszukała ją, że ma środki na zakup gospodarstwa podczas gdy faktycznie ich nie miała.

Faktem jest, że na przełomie roku 2011 i 2012 roku, kiedy doszło do konfliktu pomiędzy oskarżoną a A. W. sytuacja K. B. pogorszyła się, co spowodowało zwłokę w wypłacaniu wynagrodzenia m.in. M. K. (1). Okoliczność ta nie może jednak prowadzić do wniosku, że oskarżona nie miała (lub przestała mieć) zamiar zakupu gospodarstwa zwłaszcza, że poznała J. S. (1), który zainteresowany był finansowaniem przedsięwzięcia i który do dzisiaj jest partnerem życiowym oskarżonej.

Trudno również przyjąć argumentację świadka W. G., iż oskarżona zdecydowała się wpłacić pokrzywdzonej kwotę 130.000 złotych tylko dlatego, by móc zamieszkać w O. i tam się zameldować. Twierdzenia takie sprzeczne są z zasadami doświadczenia życiowego, gdyż oskarżona mogłaby za zdecydowanie niższą kwotę wynająć mieszkanie lub dom i tam się zameldować, zamiast podpisywać umowę przedwstępną kupna - sprzedaży gospodarstwa zwłaszcza, że

jak wspomniano już wyżej oskarżona ponosiła koszty prowadzenia gospodarstwa, dokonywała adaptacji budynków i pomieszczeń, co generowało koszty, opłacała pracowników. Podkreślić w tym miejscu należy, iż umowa przedwstępna podpisana przez strony zawierała zabezpieczenia dla pokrzywdzonej. Otrzymała ona zadatek oraz zaliczkę, nadto umowa przewidywała, że w umowie przyrzeczonej strona kupująca złoży oświadczenie o podaniu się rygorowi egzekucji co o zapłaty ceny sprzedaży.

Oskarżona wskazała, iż do zawarcia umowy przyrzeczonej kupna – sprzedaży nieruchomości nie doszło z powodu sprzedaży koni przez państwa G. oraz nieprzedłożenia przez nich dokumentacji świadczącej o legalności procesów budowlanych na terenie gospodarstwa. W świetle powyższych rozważań bark jest, w ocenie Sądu, istotnego dla przestępstwa oszustwa zamiaru kierunkowego, który musiałby istnieć po stronie podejrzanej. Kwestię sporu pomiędzy stronami rozstrzygnie sąd cywilny.

Zdaniem Sądu nie ulega natomiast wątpliwości, iż oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Niemniej jednak, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego możliwym stało się ustalenie w sposób nie budzący wątpliwości, że sprzedaż ta obejmowała jedynie pług i rozsiewacz typu (...) na rzecz M. J. za łączną kwotę 1.200 zł (k. 1134v, 1210v, 1215) oraz mieszalnik pasz na rzecz S. B. za kwotę 2.500 zł (k. 552). Szkoda w tym zakresie odpowiada zatem kwocie w wysokości 3.700 zł. Wprawdzie pozostałe narzędzia wymienione w zarzucie nie znajdowały się już na terenie gospodarstwa w po tym, jak między stronami nie doszło do podpisania umowy przyrzeczonej, ale materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwolił na stwierdzenie, że to K. B. przywłaszczyła te ruchomości. Nie przyznała się bowiem do ich sprzedaży, a żaden z przesłuchanych świadków, nie zeznał, by to on nabył od oskarżonej wskazane wyżej ruchomości.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd w wyroku w punkcie 1 wyeliminował z opisu czynu i kwalifikacji pranej oszustwo i przypisał oskarżonej popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Odnosnie zarzutu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, tj. popełnienia przez oskarżoną przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., należy zauważyć, że wprawdzie K. B. poczyniła w budynkach na terenie gospodarstwa pewne modyfikacje (m.in. wycięła metalowe belki podtrzymujące strop, zamontowała w ich miejsce drewniane, nie dokończyła remontu związanego z wymianą drzwi i okien, zburzyła starą stajnię i z pozyskanych w ten sposób materiałów wzniosła nową, zmieniła ogrodzenie boksów dla koni), to jednak ujawnione w trakcie postępowania przygotowawczego zmiany mieściły się pod pojęciem adaptacji, których możliwość przeprowadzenia strony przewidziały wprost w umowie dzierżawy z dnia 14 lipca 2010 roku. Należy przy tym wskazać, że remonty te oskarżona przeprowadziła w celu dostosowania budynków gospodarskich do swoich potrzeb – pracami nie wypełniła jednak znamion niszczenia, uszkodzenia lub czynienia budynków niezdatnymi do użytku. Okoliczności, że niektóre z budynków zmieniły swoje przeznaczenie, inne zostały wzniesione z materiałów pozyskanych z rozbiórki budynków postawionych przez państwa G., prace remontowe nie zostały ukończone po opuszczeniu przez oskarżoną terenu gospodarstwa nie świadczą jednak o tym, że zamiarem K. B. było naruszenie integralności zmienianych budynków w sposób opisany w art. 288 § 1 k.k. Powyższe rozważania potwierdza również opinia biegłego M. G. sporządzona dla potrzeb postępowania cywilnego z której w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że zmiany poczynione na terenie gospodarstwa przez K. B. nie noszą cech dewastacji z punktu widzenia sztuki budowlanej.

W ocenie Sądu nie doszło zatem do naruszenia przez oskarżoną przepisów art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Przeprowadzone remonty nie mogą świadczyć o zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu budynków niezdatnymi do użytku, nawet jeśli K. B. dopuściła do wykonania adaptacji bez profesjonalnej pomocy, z wykorzystaniem materiałów zastanych na terenie gospodarstwa oraz pozostawiając liczne „niedoróbki”. Ewentualne żądanie oskarżycielki posiłkowej o przywrócenie przedmiotu dzierżawy do stanu poprzedniego mogło się zatem odbyć z wykorzystaniem drogi postępowania cywilnego.

Wymierzając karę za popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. przypisanego oskarżonej K. B. Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia, społeczną szkodliwość czynów, motywację i sposób działania oskarżonej, jej właściwości i warunki

osobiste, jak również jej sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. a zwłaszcza

Okolicznością działającą na niekorzyść oskarżonej był brak starań o naprawienie wyrządzonej szkody.

Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonej K. B. był fakt, że oskarżona nie była dotychczas karana sędownie.

Zdaniem Sądu kara w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności i grzywna w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych każda spełni swoje cele tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Zdaniem Sądu oskarżona K. B. zasłużyła na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w stosunku do niej kary pozbawienia wolności. W tym miejscu przypomnieć raz jeszcze należy, że oskarżona nie była dotychczas karana sędownie i dlatego Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej K. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby.

W punkcie 3 wyroku Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej K. B. odszkodowanie w związku z popełnionym przestępstwem opisanym w punkcie I aktu oskarżenia poprzez uiszczenie kwoty 3.700 zł na rzecz J. G., która to kwota została uzyskana przez oskarżoną ze sprzedaży pługu, rozsiewacza i mieszalnika pasz, należących do oskarżycielki posiłkowej.

Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. G. kwotę 2100 zł z tytułu zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

Z uwagi na orzeczenie grzywny i odszkodowania, Sąd zwolnił oskarżoną z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu i nie wymierzył jej opłaty.

SSO Magdalena Grzybek

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
  - Prokuraturze Rejonowej P. (...)w P. (...),
  - obrońcy r.pr.T. K.
  - obrońcy adw. K. K.,
  - pełnomocnikowi oskarżycielki posiłkowej adw. A. M.
3. za 14 dni lub z apelacją.

SSO Magdalena Grzybek